

Læserbrev Vejle 27. januar 2010.

Et lille barn, næsten nyfødt, bliver indlagt på et dansk hospital, gennemtævet og mishandlet så voldsomt, at babyen får en blødning i hjernen, og brækket ribben.

TV nyhederne omtaler sagen. Dagbladene har den på forsiden og gratisaviserne refererer til alt sammen. Et par dage følges der op, for så at give plads til næste overskrift.

Der er ca. 8 tilfælde hvert år i Danmark, af mishandling på småbørn, af førømtalte livstruende karakter. Jeg håber hver gang, at sådanne hændelser vil afstedkomme debatter – faglige som saglige – samt at de ramte familier bliver hørte, i stedet for at blive hængt ud. De må lide usigeligt. At samfundsinteressen bliver vækket. Og at vi i det mindste gør forsøg på, at undgå det sker igen, ved at løfte de tunge tabuer, hvor bag problematikkerne holdes skjulte.

Men nej – heller ikke denne gang blev reaktionen sådan, det bare nærmer sig en matchning på omfanget og tyngden af, hvad børn i danske familier gennemlever og som formidler indtryk af, at vores samfund ikke vil acceptere afstumpet vold.

Debatter på tv, beskæftiger sig fortsat og uendeligt, med trivielle diskussioner om integration og burkaer, og undgår bevidst at belyse problematikkerne bag vold mod børn.

Indenrigs- og Socialministeriet støtter et forsøg med at tilbyde førstegangsførældre et kursus i at forstå nyfødte børns signaler. Det er en start og anerkendelse af et behov. Folketingets socialudvalgsformand Martin Henriksen citeres i MetroXpres mandag den 25. januar, for at sige: "Det virker fornuftigt, at målrette det mod de socialt udsatte familier."

Undskyld mig, men hvorfor stigmatisere udsatte familier yderligere? Hvorfor tage udgangspunkt i, at sårbare samfundsborgere er mere voldelige end andre?

Mon ikke det oftere handler om karakterafvigere? Og burde politikerne ikke i stedet:

1. Gennemgå lovgivningen for mulige forbedringer?
2. Sikre sig denne overholdes, og at børn bliver set og hørt?
Det handler i dag mere om forældres rettigheder, end om barnets tarv, trods de mange fine ord.
3. Sikre, at underretningspligten reelt efterkommes?
Det har altid været et problem, at underretninger udebliver, også fra fagpersoner med såkaldt udvidet underretningspligt.
4. Sikre der bliver lavet en personprofil på disse voldspersoner, sådan politiet får nogle brugbare arbejdsredskaber?
5. Stå frem og fordømme vold generelt, samt starte en vedholdende debat om vold mod børn? Her burde partierne kunne blive enige – eller hvad?
Samfundet har brug for politikere, som er sig disse opgaver bevidste, og som aktivt tager del og ønsker at hjælpe med, at løfte de uendeligt tunge tabuer.
At tabuerne fastholdes, er en del af problematikkerne og disse hviler fortsat på sårbare borgeres skuldre. Hvordan skal de kunne forsvare sig?

Bodil Neujahr.

Mindevej2. Mølholm.

7100 Vejle.

Landsforeningen til støtte for Børn og Pårørende af Misbrugere - BoPaM.